

1. Несправжнє

Що відбувається, коли настає кінець світу? Світу, створеного ним і тобою для щастя. Світу, виплеканого любов'ю, добрими намірами, наснагою, бажаннями, прагненнями, сподіваннями. І той світ ураз починає валитися.

Небо над головою, яке ти вважала майже ідеально блакитним, дрібно поцятковане правильної форми хмарками (звісно, як же ж без них), чомусь перетворюється на кусень пластику. І той пластик, як з'ясується згодом, доволі грубо замальований брудною фарбою. І сонце, оте найсправніше, найлагідніше, зовсім не сонце, а лише жарівка, навіть не стовольтова. Воно мляво мерехтить від перепаду напруги в мережі і от-от згасне. А смарагдова трава під ногами? Ох-ох, жінко! То зовсім не трава. Нахилися, торкнися рукою. Усе несправжнє, груба робота: нитки зеленого кольору наклеєні на чорний картон. Чорний картон замість справжньої землі. І так з усім, до чого торкаються твої руки, твої очі, уста...

Божевілья. То рожеві окуляри падають і розбиваються. О, ти б ніколи не наважилася їх зняти, якби знала, що чекає тебе. Дурепо, навіщо ти зняла окуляри? Так-так, бо вже краще померти, аніж прийняти *таку* правду. Але ти жива.

ЖИВА!

І вся правда, гірка, солодка, масна, глевка, потворна, потороча, тепер перед тобою... Коли з личин найближчих людей спадають маски, під ними з'являється вона — правда.

Можна зробити надзусилля та відвести очі від того видива. Але ти не відвертаєшся. Знічено дивишся на розбиті

рожеві окуляри під ногами, а тоді сердито і трохи розгублено топчешся по скельцях, щоб не було спокуси склеїти та повернути їх назад. Усі діти рано чи пізно виростають, навіть з улюблених джинсів чи мештів. Ти нарешті виросла. І ціна твоєї дорослості — це зірвані маски рідних тобі людей. Жахливе твориво. Бо, здерши з личин маски, ти побачила, що зняла з лица ще й омертвілу шкіру, а там — смерть, яка неминуча, бо ще живе майже розклалося...

І ти, чи не вперше, хочеш чути тільки правду. Не порожні балачки, не якість дивакуваті пояснення, а правду. Що ж, сама напросилася. Отримуєш укупі з нею й вирок. Вирок, кинутий тобі збайдужілим голосом. Навіть не очі-в-очі, як мав би вчинити справжній чоловік. А отак — грубо і похапцем. Так чинять лишень боягузи. Ти згодом це зрозумієш та приймеш, а поки, після почутого, тільки біль, жахливий, убивчий, осоружний. І ти — відкрита рана, змучена, зболена від пожеж, які зараз мчать тілом, та незабаром усе вигорить і вкриється кригою.

Біль від слів. Уже сам він мав би тебе прицвяхувати, розчавити, розмазати, перетворити на місиво:

— Подивися на себе, чудо. На кого ти схожа? Жалюгідна, зачухана, зачумлена домогосподарка. То ти смієш щось там патякати про мораль? Дуринда, яка ти непутня дуринда! Що ти там варнякаєш? Вірність, клятва біля вівтаря, приплела ще й заповіді Божі. Хто за ними нинька живе? Покажи хоч одного ідійота. Навіть монахи в монастирях давно перетворили це на продукт, яким можна і треба торгувати. Ох, дуринда! Усі люди так живуть і вже давно брешуть — ближньому, Богу, а найбільше — собі. Люба моя, то все умовності, традиції, які не мають жодної вартості. Що тобі не подобається? Те, що в мене є коханка? Не заперечую. Ти спитала — я відповідаю чесно. Ліпше б ти не питала, бо із твоїм ставленням до світу краще залишатися сліпим, глухим та німим. Хочеш знати, чому вона? Тому що